

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 885

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 noiembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
294.	— Lege pentru modificarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	2	
869.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății....	2	
★			
295.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă	3	
870.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 640 din 13 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	4–5	Decizia nr. 706 din 27 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și ale Legii dialogului social nr. 62/2011	10–11
Decizia nr. 662 din 15 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza întâi, art. 16, art. 21, art. 27, art. 31 alin. (1) și (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	5–9	Decizia nr. 708 din 27 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	12–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		5.638. — Ordin al ministrului educației și cercetării științifice pentru modificarea Metodologiei privind eliberarea, pentru cetățenii care au studiat în România, a adeverinței de conformitate a studiilor cu prevederile Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, în vederea desfășurării activității didactice în străinătate, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.590/2014	14
		5.651. — Ordin al ministrului educației și cercetării științifice privind aprobarea Metodologiei de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat	15–16
★			
		Rectificări	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea Legii nr. 95/2006 privind reforma
în domeniul sănătății**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 449, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Numărul maxim de mandate în organele de conducere de la nivel teritorial și național se stabilește de către Adunarea generală națională și este prevăzut în Regulamentul de organizare și funcționare al CMR.”

2. La articolul 449, alineatul (4) se abrogă.

3. La articolul 622, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Numărul maxim de mandate în organele de conducere de la nivel teritorial și național se stabilește de către Adunarea generală națională și este prevăzut în Regulamentul de organizare și funcționare al CFR.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 25 noiembrie 2015.
Nr. 294.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru modificarea
Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 noiembrie 2015.
Nr. 869.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996
cu privire la actele de stare civilă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 mai 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Primarii și șefii misiunilor diplomatice și ai oficiilor consulare de carieră ale României pot delega sau retrace, după caz, exercitarea atribuțiilor de ofițer de stare civilă viceprimarului, secretarului unității administrativ-teritoriale sau altor funcționari publici din aparatul propriu cu competență în acest domeniu, respectiv diplomatului care îndeplinește funcții consulare, unuia dintre funcționarii consulari sau angajații consulari.”

2. La articolul 41, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) În situații temeinic justificate, pentru copiii cetățeni români aflați în străinătate față de care s-a dispus o măsură de protecție specială, șefii misiunilor diplomatice și oficiilor consulare de carieră ale României pot înscrie, cu titlu gratuit, actele de stare civilă întocmite de autoritățile străine care îi privesc în registrele de stare civilă române, la solicitarea autorităților străine competente sau, după caz, a autorităților române cu atribuții în materie de protecție a copiilor.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU

București, 25 noiembrie 2015.
Nr. 295.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 noiembrie 2015.
Nr. 870.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 640

din 13 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Simina Rarinca, prin Sindicatul Liber „Educația” din Galați, în Dosarul nr. 3.954/121/2014 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 180D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, sens în care invocă, în esență, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.939/2014 din 16 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.954/121/2014, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Simina Rarinca, prin Sindicatul Liber „Educația” din Galați, într-o cauză având ca obiect cererea de acordare a unor drepturi bănești.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că drepturile salariale fac parte din conținutul complex al dreptului de proprietate, garantat și ocrotit de dispozițiile constituționale și de prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în același sens fiind Decizia nr. 11/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, însă, prin instituirea prescripției asupra drepturilor salariale, dreptul de proprietate nu mai este garantat și ocrotit, instituindu-se, în fapt, pentru salariații bugetari care au o creanță asupra statului, o expropriere fără a fi impusă de o cauză de utilitate publică și fără dreaptă și prealabilă despăgubire. În final se susține că dispozițiile de lege criticate contravin și art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, potrivit căror salariații nu pot renunța la drepturile recunoscute prin lege și orice fel de renunțare, inclusiv cea tacită, care și-ar găsi exprimarea prin

nedepunerea cererii într-un anumit termen, este exclusă prin prevederile textului de lege criticat.

6. **Tribunalul Galați — Secția I civilă**, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 82 din 5 februarie 2008, nr. 763 din 24 iunie 2008, nr. 926 din 16 septembrie 2008 și nr. 1.702 din 17 decembrie 2009, consideră că textul de lege criticat este constituțional, deoarece stabilește termenul general de prescripție de 3 ani în materia conflictelor individuale de muncă, fără a afecta dreptul de proprietate prevăzut de art. 44 din Constituție. De asemenea reține că este echitabilă aplicarea termenului general de prescripție și litigiilor de muncă, dându-se astfel expresie dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție care consacră valoarea fundamentală de dreptate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere formulat anterior în dosarele Curții Constituționale nr. 1.113D/2014, nr. 1.187D/2014 și nr. 1.218D/2014, exprimat în sensul constituționalității prevederilor art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. De asemenea invocă Decizia Curții Constituționale nr. 210 din 31 martie 2015.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit căroră „*Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate: [...] c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, (...)*”.

12. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 44 alin. (1)—(3) referitor la dreptul de proprietate privată, precum și art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea bunurilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii au mai format obiect al controlului

de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare. În acest sens sunt, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 169 din 19 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 mai 2015, Decizia nr. 210 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 20 mai 2015, și Decizia nr. 435 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 29 iulie 2015.

14. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că reglementarea supusă controlului de constituționalitate, prin care se instituie un termen de prescripție de 3 ani în materia conflictelor de muncă având ca obiect plata drepturilor salariale neacordate, are ca justificare asigurarea securității și stabilității raporturilor juridice și necesitatea soluționării într-un termen rezonabil a conflictului de muncă izvorât din neplata acestor drepturi, în interesul legitim al fiecăreia dintre părțile litigante. Prin prescripție se stinge doar dreptul la acțiune în sens material, deci posibilitatea titularului dreptului de creanță de a obține, pe calea silită, îndeplinirea obligației subiectului pasiv. Așadar, prescripția nu stinge dreptul subiectiv în substanța lui, drept care continuă să subziste, și nici obligația corelativă, care va putea fi executată de bunăvoie. De asemenea, în această materie sunt aplicabile dispozițiile Codului civil referitoare la suspendarea sau întreruperea curgerii termenului de prescripție.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Simina Rarinca, prin Sindicatul Liber „Educația” din Galați, în Dosarul nr. 3.954/121/2014 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și constată că prevederile art. 268 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 15 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza întâi, art. 16, art. 21, art. 27, art. 31 alin. (1) și (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi și a doua, raportate la cele ale art. 1 alin. (2), art. 16, art. 21, art. 27, art. 31, art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind

măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Georgeta Gloria Tibichi în Dosarul nr. 23.855/3/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 176D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. La dosar, părțile Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor au transmis note scrise cu privire la excepția de neconstituționalitate, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, respectiv neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că instanța de control constituțional a mai analizat critici similare celor formulate în cauza de față. Apreciază că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale cu privire la textele ce formează obiectul prezentei excepții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 23.855/3/2014, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi și a doua, raportate la cele ale art. 1 alin. (2), art. 16, art. 21, art. 27, art. 31, art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Georgeta Gloria Tibichi într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de chemare în judecată prin care aceasta a solicitat obligarea părții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor la soluționarea dosarului său de despăgubire.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul neretroactivității legii și cel al nediscriminării, dreptul de proprietate și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Astfel, aplicarea noilor dispoziții din Legea nr. 165/2013 și dosarelor în curs de soluționare înregistrate la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor duce la lipsirea de eficiență a unor acte emise de autoritățile statului prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al persoanelor îndreptățite. Totodată, aceste prevederi încalcă principiul previzibilității procedurii de retrocedare, fiind incidente asupra unui număr foarte mare de dosare în care această procedură era în curs de desfășurare, întrucât erau nesoluționate la data intrării acestui act normativ în vigoare. Se arată că procedura actuală elimină acordarea unor sume de bani ca măsură reparatorie, textele de lege criticate stabilind o nouă modalitate de despăgubire, prin puncte valorice, o nouă modalitate de evaluare a valorii imobilelor supuse retrocedării — prin grila notarială, și introducând noi termene de soluționare a cererilor de despăgubire, respectiv de valorificare a punctelor stabilite prin decizia de compensare. Autoarea excepției apreciază că această procedură de restituire este total ineficientă în raport cu reglementarea anterioară, respectiv Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005, și în contradicție cu recomandările Curții Europene a Drepturilor Omului cuprinse în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*. Legiuitorul a creat, prin textele de lege criticate, regimuri juridice diferite pentru

persoane aflate în aceleași situații, fiind dezavantajați cei ale căror cereri de despăgubire nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, din culpa exclusivă a autorităților publice competente, și care, la capătul unei proceduri ce poate dura 60 de luni, pot să obțină, sub formă de puncte, contravaloarea mult diminuată a imobilelor supuse restituirii. Se creează, astfel, un vădit dezechilibru între persoanele îndreptățite cărora le-au fost soluționate cererile de retrocedare sub imperiul Legii nr. 247/2005 și care au primit despăgubiri în numerar și cele care au inițiat procedura de retrocedare potrivit aceluiași act normativ, dar cărora nu le-au fost soluționate dosarele până la intervenirea Legii nr. 165/2013. Se arată că aceste persoane sunt dezavantajate și în raport cu alți destinatari ai unor legi reparatorii. Totodată, arată că prelungirea cu 5 ani a îndeplinirii procedurii de acordare a măsurilor reparatorii și fragmentarea despăgubirilor prin acordarea acestora în tranșe lipsesc de eficiență întregul demers prevăzut de Legea nr. 165/2013.

6. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu conține reglementări contrare principiului neretroactivității legii civile, al egalității în drepturi sau al ocrotirii dreptului de proprietate privată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile supuse controlului de constituționalitate nu aduc atingere principiului neretroactivității legii. Cu privire la modificarea adusă art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 prin Legea nr. 368/2013 precizează, însă, că este posibil ca problema neconstituționalității referitoare la nerespectarea principiului egalității în fața legii, din perspectiva măsurilor reparatorii reglementate inițial prin Legea nr. 10/2001, să fi rămas nerezolvată. Arată că, în opinia sa, faptul că legiuitorul a impus noi termene de soluționare a dosarelor aflate în lucru și noi modalități de despăgubire, prin puncte, nu afectează principiile constituționale invocate de autoarea excepției. În ce privește prevederile art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 apreciază că nu sunt incidente în cauză.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 4 teza întâi și a doua, raportate la cele ale art. 1 alin. (2), art. 16, art. 21, art. 27, art. 31, art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Curtea observă că, deși autoarea excepției menționează art. 4 teza întâi

și a doua, față de data formulării acțiunii introductive de instanță, ulterioară intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, în realitate nu este incidentă decât teza întâi a art. 4. Aceasta deoarece, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, dosarul de despăgubire se afla (din anul 2011) înregistrat la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor spre competență soluționare, iar acțiunea judecătorească prin care autoarea excepției a solicitat obligarea pârâtei la soluționarea dosarului său a fost introdusă la o dată ulterioară intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Prin urmare, este exclusă incidența în cauză a dispozițiilor art. 4 teza a doua din această lege. Ca atare, Curtea constată că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 4 teza întâi, art. 1 alin. (2), art. 16, art. 21, art. 27, art. 31 alin. (1) și (2), art. 34 alin. (1) și (2) și art. 41 alin. (1) și (5) din Legea nr. 165/2013, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2): „(2) În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.”;

— Art. 4 teza întâi: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi (...)”;

— Art. 16: „Cererile de restituire care nu pot fi soluționate prin restituire în natură la nivelul entităților investite de lege se soluționează prin acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, care se determină potrivit art. 21 alin. (6) și (7).”;

— Art. 21: „(1) În vederea acordării de măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură, entitățile investite de lege transmit Secretariatului Comisiei Naționale deciziile care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii, întreaga documentație care a stat la baza emiterii acestora și documentele care atestă situația juridică a imobilului obiect al restituirii la momentul emiterii deciziei, inclusiv orice înscrisuri cu privire la construcții demolate.

(2) Deciziile entităților investite de lege vor fi însoțite de înscrisuri care atestă imposibilitatea atribuirii în compensare totală sau parțială a unor alte imobile/bunuri/servicii disponibile deținute de entitatea investită de lege.

(3) Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(4) Comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București pot propune Comisiei Naționale soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri compensatorii potrivit prezentei legi numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local.

(5) Secretariatul Comisiei Naționale, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar, Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante.

(6) Evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.

(6¹) În cazul în care, prin documentele existente în dosarul de despăgubire, nu se pot stabili amplasamentul sau caracteristicile tehnice ale imobilului pentru care se stabilesc despăgubiri, evaluarea se face prin aplicarea valorii minime pentru zona sau categoria de imobil prevăzută de grila notarială pentru localitatea respectivă, potrivit prevederilor alin. (6).

(7) Numărul de puncte se stabilește după scăderea valorii actualizate a despăgubirilor încasate pentru imobilul evaluat conform alin. (6).

(8) Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin. (7).

(9) În cazul validării deciziei entității investite de lege, Comisia Națională emite decizia de compensare prin puncte a imobilului preluat în mod abuziv.”;

— Art. 27: „(1) Punctele acordate prin decizia de compensare pot fi valorificate prin achiziționarea de imobile din Fondul național la licitația publică națională, începând cu data de 1 ianuarie 2016.

(2) Licitațiile de imobile se organizează săptămânal la sediul central al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și se desfășoară în regim de videoconferință.

(3) Participarea la licitație a deținătorilor de puncte este gratuită, cu condiția înscrierii prealabile la sediile teritoriale ale Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

(4) Regulamentul de organizare a licitației se aprobă de către Comisia Națională până la data de 1 iulie 2015 și se publică pe pagina de internet a Agenției Domeniilor Statului, a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(5) Comisia de licitație va fi compusă din 7 membri, astfel:
a) 2 reprezentanți ai Agenției Domeniilor Statului;
b) 2 reprezentanți ai Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară;
c) 3 reprezentanți ai Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(6) În vederea evitării unor posibile fraude sau tentative de corupere, membrii comisiei de licitație beneficiază de o indemnizație lunară reprezentând 50% din indemnizația lunară a președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.”;

— Art. 31: „(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.

(2) În aplicarea alin. (1), deținătorul poate solicita, anual, după 1 ianuarie 2017, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare și nevalorificate în cadrul licitațiilor naționale de imobile. Ultima tranșă va reprezenta 16% din numărul punctelor acordate.”;

— Art. 34 alin. (1) și (2): „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;

— Art. 41 alin. (1) și (5): „(1) Plata sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014. (...)

(5) Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21.”

12. În opinia autoarei excepției, textele de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse la art. 15 alin. (2) care instituie principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) și (3) care garantează dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, și art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea acesteia este, în esență, nemulțumită, de noua modalitate prevăzută de Legea nr. 165/2013 pentru stabilirea și acordarea măsurilor reparatorii (respectiv compensarea prin puncte, termenele de soluționare a dosarelor și modalitatea de valorificare a punctelor stabilite prin aplicarea grilei notariale) în dosarele de despăgubire nesoluționate, din culpa autorităților publice competente, până la data intrării în vigoare a acestei legi.

14. Curtea constată, mai întâi, că dosarul de despăgubire al autoarei excepției se afla înregistrat încă din 2011 la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor spre competență soluționare, astfel încât în cauză nu sunt incidente prevederile art. 34 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, care vizează situația dosarelor ce vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a legii menționate. Prin urmare, în considerarea prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția având acest obiect este inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare.

15. Totodată, și în privința dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, criticate în cauză, se observă că nu au incidență în soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Astfel, în speță nu este vorba despre sume de bani care să fi fost acordate cu titlu de despăgubiri, stabilite fie în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, fie prin hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Așa fiind, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 este, de asemenea, inadmisibilă.

16. În ceea ce privește celelalte dispoziții de lege criticate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 329 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 8 iulie 2015, a răspuns unor critici de neconstituționalitate identice, formulate de aceeași autoare, dar într-un alt dosar,

privind aceeași suprafață de teren revendicată asupra căreia poartă și procesul în cursul judecării căruia a fost invocată și prezenta excepție de neconstituționalitate.

17. Cu acel prilej, în acord cu jurisprudența sa constantă, Curtea a reținut că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, de exemplu, deciziile nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004, sau nr. 294 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 septembrie 2004).

18. Având în vedere circumstanțele speței, identice celor din cauza de față, Curtea a constatat că, în cauză, nu poate fi vorba de retroactivitatea Legii nr. 165/2013, din moment ce situația juridică se află în curs de constituire, în sensul de a fi stabilit în concret cuantumul despăgubirilor convenite în temeiul legilor reparatorii. În concordanță cu principiul *tempus regit actum* și al aplicării imediate a legii noi este firesc ca modalitatea de calcul să fie cea prevăzută de actul normativ în vigoare la momentul efectuării acestei operațiuni, iar nu prin raportare la dispoziții legale abrogate, așa cum sunt cele din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, care, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, guvernau modalitatea de stabilire a despăgubirilor convenite.

19. Totodată, Curtea a arătat, în jurisprudența sa, că aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcție de actul normativ incident fiecăreia: „Faptul că, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective” (Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996). Altfel spus, raportat la situația de față, inegalitatea de tratament juridic prin comparație cu acele persoane ale căror dosare de despăgubire au fost deja soluționate sub imperiul Legii nr. 247/2005, adică anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, nu reprezintă un viciu de constituționalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea aceleiași principii mai sus amintit *tempus regit actum*.

20. Cât privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, Curtea a reamintit jurisprudența sa (Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014), dar și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*), prin care s-a arătat că, în materia acordării de despăgubiri pentru abuzurile petrecute în regimul trecut, statul are o marjă largă de apreciere asupra modalităților concrete de acordare. Legea nr. 165/2013 concretizează opțiunea legiuitorului român față de recomandările cuprinse în hotărârea-pilot amintită, astfel fiind adoptată o serie de proceduri, implicând, *inter alia*, termene concrete de soluționare a dosarelor de despăgubire, de natură să imprime sistemului de despăgubiri eficiență și o previzibilitate sporită.

21. De asemenea, jurisprudența Curții de la Strasbourg susține că imperative de interes general pot pleda pentru o despăgubire inferioară valorii reale de piață a bunului, cu condiția ca suma plătită să se raporteze în mod rezonabil la valoarea bunului [Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 54, Hotărârea din 8 iulie 1986, pronunțată în Cauza *Lithgow și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 120, sau Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Scordino împotriva Italiei* (nr. 1), paragraful 95 și următoarele]. Având în vedere și faptul că art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție permite legiuitorului organic să stabilească limitele și conținutul dreptului de proprietate, Curtea a mai arătat că Legea nr. 165/2013 nu impune plafonarea despăgubirilor — măsură recomandată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, ci, dimpotrivă, prevede acordarea lor integrală, însă prin raportare la un alt sistem de referință al evaluării decât cel preexistent — cel al aplicării grilei notariale, conform art. 21 alin. (6) din lege — și fără acordarea de dobânzi sau penalități. Toate aceste modalități pot avea valențele finale ale unei plafonări, însă se încadrează în marja de apreciere a statului. În orice caz, Curtea a subliniat că această măsură nu este de natură să afecteze dreptul de proprietate în substanța sa, deoarece nu îi pune în pericol existența și efectele juridice, ci doar intervine asupra cuantumului bănesc obținut prin valorificarea dreptului de proprietate, în limitele permise de art. 44 din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 618 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 28 ianuarie 2015).

22. În ce privește solicitarea autoarei excepției ca, și în cazul de față, să fie aplicat raționamentul utilizat de Curtea Constituțională în Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 24 ianuarie 2014, prin care a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, se observă că, prin decizia invocată, Curtea a statuat că instituirea unui termen de 10 ani pentru executarea unor creanțe asupra statului, în condițiile în care acestea erau deja exigibile în baza primei eșalonări, nu satisface exigențele unui termen rezonabil, care să asigure deplina valorificare a dreptului de creanță. Or, așa cum s-a arătat și prin Decizia nr. 634 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din

13 februarie 2015, între cele două reglementări (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013 și Legea nr. 165/2013) există diferențe majore, constând, pe de o parte, în durata perioadei pe care eșalonarea plății a fost preconizată de legiuitor, de 10 ani în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2013, față de 5 ani în cazul Legii nr. 165/2013, iar, pe de altă parte, în prelungirea excesivă, prin eșalonări succesive în primul caz, față de caracterul unic al eșalonării prevăzute prin Legea nr. 165/2013. Având în vedere aceste argumente, nu au putut fi reținute nici criticile de neconstituționalitate formulate în cauză cu privire la încălcarea dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

23. Curtea a constatat că nu sunt întemeiate nici susținerile privind lipsa de previzibilitate a dispozițiilor criticate din Legea nr. 165/2013. Dificultățile ivite în practica judiciară, tergiversarea și blocajele apărute în materia soluționării dosarelor de despăgubire au reprezentat aspecte de notorietate anterior adoptării Legii nr. 165/2013, acestea fiind și motivele pentru care pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului se înregistrase un număr impresionant de cereri îndreptate împotriva statului român. Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010 prin care a fost soluționată Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României* a fost pronunțată tocmai în sensul modificării legislației, a practicii instituționale și judiciare în materie, iar statul român s-a conformat recomandărilor cuprinse în această hotărâre-pilot, consultându-se în prealabil cu organele de specialitate ale Consiliului Europei și adoptând, în final, după punerea în dezbatere publică, Legea nr. 165/2013.

24. În fine, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 715 din 9 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 13 februarie 2015, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare similară. Cu acel prilej, Curtea a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 15 alin. (2) și art. 16 și din Legea fundamentală, pentru argumente similare celor mai sus enunțate referitoare la dreptul legiuitorului de a reglementa modul de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută potrivit opțiunii sale exclusive, ținând seama de impactul economic și social specific.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) și art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Georgeta Gloria Tibichi în Dosarul nr. 23.855/3/2014 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 4 teza întâi, art. 16, art. 21, art. 27, art. 31 alin. (1) și (2), art. 34 alin. (1) și art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2015.

PREȘEDINTE,

DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 706

din 27 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și ale Legii dialogului social nr. 62/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și ale Legii dialogului social nr. 62/2011, excepție ridicată de Federația Română a Jurnaliștilor „MediaSind” în Dosarul nr. 13.051/3/2013 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 409D/2015.

2. La apelul nominal răspunde consilierul juridic Alina Vilcu pentru Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și asupra faptului că părțile Societatea Română de Radiodifuziune și Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice au depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, deoarece ambele legi criticate au fost adoptate în temeiul art. 114 alin. (3) din Constituție în urma angajării răspunderii Guvernului.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 383 din 23 martie 2011 și nr. 574 din 4 mai 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Sentința civilă nr. 10.967 din 20 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 13.051/3/2013, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, în ansamblul său, precum și ale Legii dialogului social nr. 62/2011, în ansamblul său.** Excepția a fost invocată de Federația Română a Jurnaliștilor „MediaSind” într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii privind constatarea încetării existenței și a efectelor Contractului colectiv de muncă unic la nivel de ramură mass-media pentru perioada 2006—2007.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că cele două legi criticate, în ansamblul lor, sunt neconstituționale, deoarece se prezintă

fără una dintre părțile constitutive esențiale și obligatorii, de structură, a actului normativ, respectiv fără acea parte constitutivă denumită „formula de atestare a autenticității actului normativ”. Obligația de menționare în conținutul oricărui act normativ, inclusiv în conținutul unei legi, a formulei de atestare a autenticității era cuprinsă, la data adoptării celor două legi, la art. 40 și art. 46 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Astfel, potrivit art. 46 alin. (8) din Legea nr. 24/2000, „În cazul în care legea este adoptată în ședința comună a celor două Camere, formula de atestare a legalității adoptării acesteia va avea următorul cuprins: Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 65 alin. (2) și ale art. 76 alin. (1) sau (2) ori art. 148 alin. (1) sau art. 149, după caz, din Constituția României, republicată.”

8. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că dispozițiile celor două legi criticate sunt constituționale, arătând că față de motivele pentru care a fost formulată excepția de neconstituționalitate, respectiv încălcarea unor norme de tehnică legislativă, acestea nu au valoare constituțională.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile Legii nr. 40/2011 și ale Legii nr. 62/2011, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de părți, susținerile orale ale părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, precum și ale Legii dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2011.

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, Legea nr. 40/2011 și Legea nr. 62/2011 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și art. 16 alin. (2) potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege. În susținerea excepției de neconstituționalitate este invocată și Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, prin care, analizând o situație similară de încălcare de către Parlament a normelor de tehnică legislativă, Curtea Constituțională a reținut că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, respectarea acestora concurează la asigurarea unei

legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, referitor la admisibilitatea unei critici de neconstituționalitate formulate din perspectiva unor prevederi ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, că acestea pot fi avute în vedere în exercitarea controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. În acest sens este jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, prin care Curtea a statuat că normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, dar prin reglementarea lor legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. De aceea, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

16. Referitor la critica privind lipsa formulei de atestare a autenticității Legii nr. 40/2011 și a Legii nr. 62/2011, Curtea reține că art. 46 din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu denumirea marginală „*Atestarea autenticității actului normativ*”, prevede la alin. (6) formula de atestare a legalității adoptării proiectului de lege, utilizată în fiecare Cameră, la alin. (7) formula de atestare a legalității adoptării legii, iar la alin. (8) că, „*În cazul în care legea este adoptată în ședința comună a celor două Camere, formula de atestare a legalității adoptării acesteia va avea următorul cuprins: Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 65 alin. (2) și ale art. 76 alin. (1) sau (2) ori art. 148 alin. (1) sau art. 149, după caz, din Constituția României, republicată.*” Acest text de lege are în vedere procedura legislativă clasică, obișnuită, în care proiectul de lege este adoptat pe rând, în fiecare Cameră, sau în ședința comună a Camerelor reunite, în cazurile prevăzute expres de Constituție. Or, cele două legi a căror neconstituționalitate se invocă în cauza de față au fost adoptate prin angajarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședința comună, adică prin intermediul unei proceduri speciale, în cadrul căreia Guvernul își angajează răspunderea, putând fi demis în urma adoptării de către Parlament a unei moțiuni de cenzură. Angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege urmărește

ca acesta să fie adoptat în condiții de maximă celeritate, conținutul reglementării vizând stabilirea unor măsuri urgente într-un domeniu de maximă importanță, iar aplicarea acestora trebuie să fie imediată. Angajarea răspunderii asupra unui proiect de lege reprezintă o modalitate legislativă indirectă de adoptare a unei legi care, urmând procedura parlamentară obișnuită, este practic adoptată tacit, în absența dezbaterilor parlamentare (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010).

17. Astfel, Curtea reține că cele două legi criticate, respectiv Legea nr. 40/2011 și Legea nr. 62/2011, conțin în finalul lor formula potrivit căreia acestea au fost adoptate în temeiul art. 114 alin. (3) din Constituția României, republicată, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședința comună din 8 martie 2011, respectiv din data de 18 aprilie 2011. Or, potrivit art. 46 alin. (5) din Legea nr. 24/2000, „*la legi este obligatoriu ca în finalul actului să se facă mențiunea despre îndeplinirea dispoziției constituționale privind legalitatea adoptării de către cele două Camere ale Parlamentului*”. Având în vedere specificitatea procedurii angajării răspunderii Guvernului, ca modalitate atipică de adoptare a unui proiect de lege, această formulă reprezintă o adaptare a formulei prevăzute de art. 46 din Legea nr. 24/2000 la această ipoteză specială. Prin urmare, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. În același sens este și Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 30 octombrie 2014, paragraful 21.

18. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de previzibilitate a celor două acte normative din cauza lipsei formulei solemne, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece respectarea legii, înțeleasă ca act normativ *lato sensu*, este o obligație ce revine fiecărui subiect de drept, persoană fizică sau juridică, indiferent de tipul actului normativ ce instituie regulile sociale cărora subiectul de drept trebuie să se conformeze. Ca atare, nu se poate pretinde că lipsa precizării cu privire la caracterul legii — organică sau ordinară — ar fi de natură să afecteze calitatea acesteia, cu toate componentele sale, respectiv accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, precitată, paragraful 22).

19. Pentru aceleași motive, Curtea constată că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Federația Română a Jurnaliștilor „MediaSind” în Dosarul nr. 13.051/3/2013 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile Legii nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și ale Legii dialogului social nr. 62/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 708

din 27 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a)
din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Legea nr. 59/2010 pentru modificarea art. 55 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Alexandru Bajdechi în Dosarul nr. 6.194/118/2014 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 507D/2015.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, Alexandru Bajdechi. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, susținând, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă art. 120 și 121 din Constituție referitor la principiul autonomiei locale. Susține că dispozițiile de lege criticate creează o situație de subordonare a autorității deliberative locale, reprezentată de consiliul local, față de autoritatea executivă, reprezentată de primar, ceea ce contravine și jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la dizolvarea consiliului local. Depune note scrise în acest sens și punctul de vedere al Guvernului referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea art. 55 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală*”, devenită Legea nr. 59/2010.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 267 din 22 februarie 2011 și nr. 1.347 din 13 octombrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 29 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.194/118/2014, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Legea nr. 59/2010 pentru modificarea art. 55 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția a fost invocată de Alexandru Bajdechi într-o cauză având ca obiect soluționarea acțiunii privind constatarea dizolvării de drept al Consiliului Local al Municipiului Constanța.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prin introducerea condiției convocării legale pentru dizolvarea de drept a consiliului local în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv se încalcă principiul autonomiei administrației

publice, întrucât se creează o situație de subordonare a autorității deliberative locale, reprezentată de consiliul local, față de autoritatea executivă, reprezentată de primar. Mai arată că pot exista situații în care primarul, din neglijență, nu convoacă consiliul local și nici consilierii nu întreprind măsuri în acest sens, iar nesanționarea primarului sau a consiliului local, în astfel de situații, prin dizolvare, înseamnă a tolera nerespectarea legii, implicând nerespectarea ordinii de drept. De asemenea invocă subiectivitatea pe care o poate avea prefectul în sensul aplicării corecte a sancțiunilor administrative împotriva primarilor din respectiva majoritate politică.

7. **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că textele legale criticate astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 59/2010 nu contrazic principiul autonomiei administrației publice, ci îl garantează. Astfel, în condițiile în care primarul este singura entitate care poate convoca legal întrunirea în ședință ordinară a consiliului local, acesta, sub imperiul textului legal criticat în reglementarea anterioară modificării aduse prin Legea nr. 59/2010, ar fi putut provoca dizolvarea de drept a consiliului local prin neconvocarea timp de 2 luni consecutive.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 1.567 din 19 noiembrie 2009 și nr. 1.347 din 13 octombrie 2011. În plus, arată că, în conformitate cu art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale, prefectul sau orice altă persoană interesată poate să sesizeze instanța de contencios administrativ în vederea constatării intervenirii vreunui dintre cazurile în care consiliul local se dizolvă de drept. Cu această ocazie, instanța analizează situația de fapt raportată la normele legale și se pronunță cu privire la dizolvarea consiliului local, asigurând atât respectarea principiului autonomiei locale, cât și a normelor legale emise.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile orale ale autorului excepției, notele scrise și punctul de vedere al Guvernului referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea art. 55 din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală*”, devenită Legea nr. 59/2010, depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. I din Legea nr. 59/2010 pentru modificarea art. 55 din Legea

administrației publice locale nr. 215/2001. Curtea reține că art. 1 pct. 1 din Legea nr. 59/2010 a modificat lit. a) a alin. (1) al art. 55 din Legea nr. 215/2001, iar art. 1 pct. 2 a modificat alin. (2) al art. 55 din Legea nr. 215/2001. Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul acesteia critică soluția legislativă privind dizolvarea de drept a consiliului local în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv, deși a fost convocat conform prevederilor legale. Așadar, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 59/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 8 aprilie 2010, care au următoarea redactare: „(1) *Consiliul local se dizolvă de drept sau prin referendum local. Consiliul local se dizolvă de drept: a) în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv, deși a fost convocat conform prevederilor legale;*”.

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 120 privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 121 privind autoritățile comunale și orașenești. În susținerea excepției de neconstituționalitate invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 1.347 din 13 octombrie 2011, prin care o excepție similară a fost respinsă ca neîntemeiată, arătând că instanța de contencios constituțional nu ar fi analizat până în prezent modificarea adusă prin Legea nr. 59/2010.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate prevăd unul dintre cazurile în care consiliul local se dizolvă de drept, și anume când acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv, deși a fost convocat conform prevederilor legale. În forma inițială a Legii nr. 215/2001, dispoziția legală prevedea dizolvarea de drept a consiliului local în cazul în care acesta nu se întrunea timp de două luni consecutiv, lipsind condiția convocării acestuia conform prevederilor legale. Această condiție a fost introdusă prin Legea nr. 59/2010, rațiunea introducerii ei, astfel cum rezultă din Expunerea de motive care a însoțit proiectul de lege de modificare a Legii nr. 215/2001, fiind aceea a asigurării unei bune desfășurări a administrației publice locale și a evitării dizolvării consiliului local prin neconvocarea, de către primar și/sau secretarul unității administrativ-teritoriale, cu rea-credință, în termenul prevăzut de lege, a acestuia.

15. Referitor la activitatea consiliului local, Curtea observă că Legea nr. 215/2001 reglementează prin art. 39 modul în care își desfășoară activitatea și funcționează consiliile locale, procedura convocării legale a consiliului local, precum și persoanele responsabile cu aceasta. Așadar, consiliile locale se întrunesc în ședințe ordinare, lunar, la convocarea primarului [art. 39 alin. (1)] sau în ședințe extraordinare, care pot avea loc ori de câte ori este necesar, la cererea primarului sau a unei treimi din numărul membrilor consiliului [art. 39 alin. (2)]. Convocarea consiliului local se face în scris, prin intermediul secretarului unității administrativ-teritoriale, cu cel puțin 5 zile înainte de ședințelor ordinare sau cu cel puțin 3 zile înainte de ședințele extraordinare, iar, odată cu notificarea convocării, sunt puse la dispoziție consilierilor locali materialele înscrise pe ordinea de zi [art. 39 alin. (3)]. De asemenea, Legea nr. 215/2001 prevede sancțiunile aplicabile pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea cu rea-credință a atribuțiilor prevăzute de lege. Astfel, consilierul local care absentează nemotivat de două ori consecutiv de la ședințe este sancționat, în condițiile regulamentului de organizare și funcționare a consiliului local [art. 40 alin. (2)], primarul sau președintele consiliului județean este sancționat contravențional de către prefect pentru neluarea măsurilor necesare, stabilite de lege, în calitatea acestora de reprezentanți ai statului în unitățile administrativ-teritoriale [art. 118 lit. e)], iar aleșii locali răspund, după caz, contravențional, administrativ, civil sau penal pentru

faptele săvârșite în exercitarea atribuțiilor ce le revin [art. 128 din Legea nr. 215/2001 și art. 55 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali].

16. Cu privire la critica potrivit căreia, prin introducerea condiției convocării legale pentru dizolvarea de drept a consiliului local în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv, se încalcă principiul autonomiei administrației publice, întrucât se creează o situație de subordonare a autorității deliberative locale, reprezentată de consiliul local, față de autoritatea executivă, reprezentată de primar, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, de vreme ce dizolvarea de drept a consiliului local intervine ca o consecință a inactivității sale, deși a fost convocat conform prevederilor legale. Nu se poate susține că introducerea condiției convocării consiliului local conform prevederilor legale ar afecta principiul autonomiei locale, prevăzut de art. 120 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe. Reglementarea unei astfel de condiții pentru dizolvarea de drept a consiliului local, și anume cea a existenței unei convocări legale, reprezintă, mai degrabă, o concretizare a acestui principiu constituțional, întrucât activitatea consiliilor locale trebuie să se circumscrie cadrului legal de funcționare a acestora, astfel cum a fost reglementat de legiuitor prin instituirea regulilor de funcționare.

17. Așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, principiul autonomiei locale consacrat la nivel constituțional prin art. 120 alin. (1) nu justifică existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal de funcționare a consiliilor locale, a cărui respectare este obligatorie (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 1.567 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 22 ianuarie 2010). Totodată, prin Decizia nr. 1.347 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 16 decembrie 2011, Curtea a reținut că dizolvarea de drept a consiliului local, atunci când nu se întrunește timp de două luni consecutiv, constituie o sancțiune pentru inactivitatea acestuia, instituită în scopul de a evita paralizarea activității autorităților administrației publice prin care se realizează autonomia locală și se rezolvă treburile publice în comune și orașe. Or, din această perspectivă, prevederile de lege criticate nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției, ci, dimpotrivă, oferă mijloacele concrete prin care acestea capătă eficiență. Cazul de dizolvare de drept a consiliului local cuprins în dispoziția legală criticată a impus instituirea unei sancțiuni pentru neîndeplinirea rolului constituțional al acestei autorități administrative autonome, stabilit prin art. 121 alin. (2) din Legea fundamentală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.347 din 13 octombrie 2011, precitată).

18. Referitor la criticile privind eventualele abuzuri săvârșite în exercitarea funcției de primar, Curtea reține că, potrivit art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, instanța de contencios administrativ —, fiind sesizată cu privire la cazurile de dizolvare de drept —, analizează situația de fapt și se pronunță cu privire la dizolvarea consiliului local. Instanța de contencios administrativ competentă a se pronunța asupra aplicării unei astfel de sancțiuni va aprecia, în urma analizării situației concrete, atât asupra posibilei introduceri abuzive sau tendențioase a cererii de către titularul dreptului de sesizare a instanței în vederea constatării dizolvării de drept, cât și asupra existenței împrejurărilor de fapt stabilite prin textul de lege criticat.

19. În final, Curtea apreciază că celelalte susțineri ale autorului excepției referitoare la existența unei majorități politice care conduce la situații în care primarul nu convoacă consiliul local ori referitoare la subiectivismul prefectului în aplicarea sancțiunilor primarului vizează mai mult aprecieri subiective, care nu se constituie în veritabile critici de neconstituționalitate.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Bajdechi în Dosarul nr. 6.194/118/2014 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN

pentru modificarea Metodologiei privind eliberarea, pentru cetățenii care au studiat în România, a adeverinței de conformitate a studiilor cu prevederile Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, în vederea desfășurării activității didactice în străinătate, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.590/2014

În baza prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/2015 privind dreptul absolvenților de a beneficia de acte de studii recunoscute la finalizarea unor studii neautorizate și sancționarea instituțiilor de învățământ care școlarizează fără autorizare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia privind eliberarea, pentru cetățenii care au studiat în România, a adeverinței de conformitate a studiilor cu prevederile Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, în vederea desfășurării activității didactice în străinătate, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.590/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 23 iunie 2014, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — Adeverința de conformitate poate fi solicitată de către cetățenii prevăzuți la art. 1 în baza unui act de studii (diplomă, adeverință etc.) eliberat de o unitate de învățământ sau de o instituție de învățământ superior acreditată din cadrul sistemului național de învățământ din România.”

Art. II. — Direcția generală management și rețea școlară din cadrul Ministerului Educației și Cercetării Științifice duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării științifice,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**privind aprobarea Metodologiei de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat**

În temeiul art. 197, 222 și 223 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în baza Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Instituțiile de învățământ superior de stat își asumă răspunderea pentru corectitudinea datelor transmise/furnizate Ministerului Educației și Cercetării Științifice.

Art. 3. — Direcția generală învățământ universitar, Direcția generală buget-finanțe, salarizare și resurse umane din cadrul Ministerului Educației și Cercetării Științifice și instituțiile de învățământ superior de stat vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării științifice,

Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 10 noiembrie 2015.

Nr. 5.651.

ANEXĂ

METODOLOGIE**de alocare și utilizare a fondului pentru dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior de stat**

Art. 1. — (1) În temeiul principiului autonomiei universitare, instituțiile de învățământ superior de stat au dreptul să își stabilească misiunea proprie, strategia instituțională, structura, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, cu respectarea strictă a legislației în vigoare.

(2) Dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior are drept scop funcționarea optimă și creșterea calității actului educațional. Elementele ce contribuie la dezvoltarea instituțională se referă la:

- a) capacitatea instituțională;
- b) eficacitatea educațională;
- c) managementul calității;
- d) relația cu mediul social;
- e) transparența deciziilor;
- f) angajabilitate;
- g) protecția socială și incluziune.

(3) Planul strategic de dezvoltare instituțională și planurile operaționale sunt aprobate de senatul universitar, la propunerea rectorului.

Art. 2. — (1) Ministerul Educației și Cercetării Științifice alocă, anual, un fond distinct pentru dezvoltare instituțională din suma alocată în bugetul național pentru finanțarea instituțională.

(2) Fondul de dezvoltare instituțională reprezintă un mecanism de politică pe care Ministerul Educației și Cercetării Științifice (MECȘ) îl are la dispoziție pentru a-și pune în aplicare Strategia de dezvoltare a învățământului de nivel universitar.

(3) Pentru anul 2015, cuantumul fondului pentru dezvoltare instituțională este stabilit prin Ordinul ministrului educației și cercetării științifice nr. 3.888/2015 privind aprobarea Metodologiei de alocare a fondurilor bugetare pentru finanțarea de bază și finanțarea suplimentară a instituțiilor de învățământ superior de stat din România, pentru anul 2015.

Art. 3. — (1) Instituțiile de învățământ superior de stat pot solicita MECȘ finanțare pentru operaționalizarea propriei strategii de dezvoltare instituțională, din fondul constituit în acest scop.

(2) MECȘ poate aproba finanțare din fondul de dezvoltare instituțională, în condițiile art. 2.

Art. 4. — Luând în considerare elementele ce contribuie la dezvoltarea instituțională a instituțiilor de învățământ superior, MECȘ alocă fondul pentru dezvoltare instituțională având în vedere criteriile competitive conforme cu standardele internaționale, care vizează:

- a) dezvoltarea programelor de studii;
- b) conformitatea planului strategic de dezvoltare instituțională cu politicile naționale de dezvoltare a învățământului superior privind:

1. armonizarea politicilor educaționale cu cerințele pieței muncii;
2. dezvoltarea politicilor de internaționalizare a învățământului;
3. dezvoltarea politicilor de mobilitate a studenților și a cadrelor didactice și de cercetare în spațiul european al educației și cercetării științifice;

4. dezvoltarea de parteneriate cu operatorii economici și cu societatea la nivel național și regional;

5. dezvoltarea programelor de învățare novativă în concordanță cu nivelul progresului științific actual;

6. accesul neîngrădit la baze de cercetare;

c) corelarea ofertei educaționale cu cererea pieței muncii;

d) îmbunătățirea calității activității didactice;

e) dezvoltarea infrastructurii;

f) cultivarea legăturilor cu comunitatea locală și/sau regională;

g) incluziunea socială;

h) crearea sistemului informatic de gestiune educațională integrat.

Art. 5. — Fondurile alocate pentru dezvoltare instituțională sunt considerate venituri proprii ale instituțiilor de învățământ superior de stat și sunt utilizate în condițiile autonomiei universitare și în conformitate cu prevederile contractelor de finanțare instituțională, în vederea realizării obiectivelor ce le revin în cadrul politicii statului din domeniul învățământului și cercetării științifice universitare.

Art. 6. — Categoriile de cheltuieli pentru care pot fi utilizate sumele alocate pentru dezvoltare instituțională a instituțiilor de învățământ superior sunt cele prevăzute de legislația în vigoare pentru finanțarea de bază.

Art. 7. — Instituțiile de învățământ superior de stat își asumă strategia de dezvoltare instituțională și gestionarea fondurilor alocate din surse publice conform contractului instituțional.

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Ordinului ministrului educației și cercetării științifice nr. 5.751/2015 privind publicarea Procedurii de selectare, prin concurs, a membrilor Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 16 noiembrie 2015, se face următoarea rectificare:

— în preambul, teza întâi, în loc de: „...cu nr. 1.152 din 13 noiembrie 2015,” se va citi: „...cu nr. 11.018 din 12 noiembrie 2015,”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 835764